

סיים זה עתה את הצגת הערוכתו בגלריה שחק ביוסרה העתיקה. ושסידרה בת שש ליטוגרפיות משלו יוצאת בימים אלה ל"שוק": יום אחד, לפני חודשיים. קיבלתי טלפון. על הקו היתה זהבה. הייתי מופתע. היא סיפרה לי שהיא רוצה לחזור ארצה כדי להשתקע כאן, ושיש בדעתה להשתקע באילת או בקיבוץ. קיבלתי אותה בנמל התעופה. בתחילה היא התגוררה במלון אבל מן הון להון עברה לגור איתי. זהבה היא בן-אדם מאד מעניין, מאד אינטליגנטית, מתמצאת בהמון שטחים שמעניינים גם אותי. לא התראינו ששנים, והיה לנו הומוסיה מה להגיד זה לזה. הסתבר לי שבי משך כל אותן שנים היא היתה מקבלת אינפורמציה די מהימנה עלי, מבחרים ישראלים שפגשה ומדילים של אג"ע. כל מילה שנכתבה עלי בעיתון, בענייני מיק"צ צוע או רכילות, הגיעה אליה.

אני לא ידעתי מה קורה איתה, למרות שהיא תמיד היתה באיזשהו מקום בראש שלי.

עם זהבה היום זה כמו להתחיל מחדש. על כסיו של הרבה מאוד ידע. יש דברים בינינו, שאנחנו מכירים, שהם דברים בסיסיים שלא שמתנים, אבל במשך השנים המחודש בינינו היו לנו הפתעות נעימות מאד. זהבה לא השתנתה במיוחד, אבל מובן שהיא התבגרה. כעת אנחנו לומדים לאמץ מחדש זה את זה, לגלות זה את זה, מה שקרה לנו זה נדיר מאד, ואני מקווה שזה יצליח. בסך-הכל אני רוצה לעשות כל יום יותר טוב ממה שעשיתי ביום ש"חלף. אני מאמין שישו אנשים, כמוני וכמו זהבה, יכולים לעשות יותר טוב ביחד. חיי אדם יוצר הם חיים בודדים, אבל אם יש בן-זוג שמכיר אותך ומכיר את האמנות שלך ומעריך אותה, או מה אתה צריך יותר מזה? ובכלל, כבר מוזמן אמרו אנשים יותר חכמים ממני: טובים השניים מן ה"אחד".

הוויבראציות

הכי נכונות

טוב אידי מושתרה שדא לגלוש לרגי שנות מופרות. הוא מתמצת את דב"ר. אך ניכר באופן שבו הוא מדבר על אהבתו המיוחדת, כי אירע לו דבר נפי לא. עיניו מבריקות, והוא נראה גינוח ומאושר כאשר מטלפן אל זהבה. העובדת עתה כמארכת במועדון של רפי שאולי, ואומר לה: "הללו, האם גברתי הישפטייה נמצאת על הקו?"

כשהזבה הגיעה לארץ, היתה לשאולי כברה קבועה, בתיה חן, חיילת שהיתה סגנית מלכת היופי. הוא עזב אותה למען אשתו שחזרה אליו אחרי תקופה כה ארוכה. שאולי מסרב לדבר על פרשת בתיה, אולם זהבה מתגלה כבחורה יותר פתוחה, וכלל הנשים. קל לה להביע את אהבתה יותר מאשר לו, והיא אומרת:

"אני יודעת שזה נשמע כמו רומן רומנטי, כמו סיפור-אהבה מהסרטים אבל זה כך, זה חדש, זה משגע, זה משכר. כשצילצלתי לשאולי ואמרתי לו שאני באה לארץ, הייתי גורא עצבנית. ידעתי שהוא מתעניין בי, שאני בראש שלו, אבל לא ידעתי בדיוק איפה אהבתי. אני תמיד התיינתי אודותיו אצל אנשים שבאו מישראל. הוא בא לנמל-התעופה לקבל אותי יחד עם החברה שלו. הכל היה מתחנן מאד נפחדת. כל הרגשות תקפו אותי ביחד. כשי ראיתי אותו, נדהמתי. היה לו שיער כלי כך ארוך, לא הכרתי אותו ככה. הוא נראה לי כמו ישו הנוצרי."

"הדבר שהיכה אותי בתדהמה יותר מכל היה הצורך שלו. לא ידעתי שהוא מסור לגל הגנים להשיגים כאלה. תמיד ידעתי שהוא כישורני, אבל לא ידעתי שעד-כדי כן. אני מאמינה שלא מעריכים אותו די בישראל, שעומדת לפניו דרך ארוכה שבה יהיה עליו ללמד אנשים לאהוב את האמן נות שלו. לדעתי, הוא עכשיו רק בתחלה של עשיית דברים גדולים."

"האמת היא שמקום לא שכחתי אותו. תמיד היה לו שיעור בראשי ובלבי. אבל לא חלמתי, לא העליתי בדעתי ולא היתה לי התוצאה לחשוב שאחזור אליו."

"אבל כשפגשנו, היו לנו הוויבראציות הנכונות והכימיה עברה, וכעת שנינו כלי כך מאושרים שאני רק מתפללת כל יום לאלוהים שצולח ושנחזיק מעמד. וב"עצם, בתוך-תוכי אני יודעת, אני בטוחה שנוצליח."

צל"ש

ביקור בהיכל המניות

לאברהם ("כושי") קושניר, על תוכנית הוקד בשבוע שעבר שעסקה במיסחרי הבורסה התל-אביבית. התוכנית היתה דבר בעיתו על רקע בורסה גואה, שערי-מניות מטפסים ועולים, וכשדומה שכל עם ישראל מתקשר דבר ראשון בבוקר עם יועצי המניות שלו.

בתוכנית הוצגה הבורסה על כל מרכיביה — המשקיעים, ה"קטנים", הגדולים, הבנקים והנהלת הבורסה. לצופה, שממיו לא ביקר בהיכל המניות, ניתנה הזדמנות מצויינת וכמעט חדר-עמית להציץ אל סכך הליכי המסחר ודרכי קביעת המדיניות בתקופות-גאות זו. מצלמות הוקד יצאו הפעם מתוך כורסאות האולפן, ותחת דיון מייגע הביאו סיפור חי ומקיף מן השטח. אולם, יחד עם זאת הוחמצו מיספר נושאים, שכדאי היה להרחיב עליהם את הדיבור. עליפי השמועות, בוחשים בבורסה התל-אביבית לא רק משקיעים מופרים אלא גם התאגדויות אלמוניות, את זאת לא ניסתה התוכנית לחשוף, והסתפקה רק ב"ציון העובדה."

הסטודנטים התבקשו עלידי מוריהם להביא דגימת קרקע מאיורים שונים ב"רחבי הארץ. לצורך זה נכנסו לאחד המורשים בשרון. בן-עמי דפק על דלת אחד הבתים כדי לבקש מבעליו רשות לסייר בשיטחו. את הדלת פתחה אשה.

כשראתה בעלת-הבית את פניו של הסטודנט לגיאוגרפיה נתקפה היסטריה ו"החלה צועקת: "אבל שילמתי... אל תקחו לי את הטלוויזיה!... אני אראה לכם את הקבלה!... שילמתי... אל תקחו לי! רק במאמצים רובים הצליחו הסטודנטים להרגיע את בעלת-הבית, ולהסביר לה כי עודד בן-עמי אומנם עובד בטלוויזיה, אבל לא במחלקת-הגבייה."

בדרך לגל

ה"פרר ז'אק" בעיברית

כשנסודסה רביעיית הפרר (האחים) ז'אק בצרפת, לפני כשלושים שנה, היתה זו אבן-הפינה למרבית מה שמקובל כיום ב"תחום הגישה הקבארית-סאטירית. ואו, יום אחד, כעבור שנים, נסע הבמאי יוסף מירזא לפאריס, ראה את הרביעייה ב"הופעה, נוכח כי טוב, חזר לישראל והקים כאן את אחד המוסדות הוותיקים

רביעיית המועדון בשירי "האחים ז'אק" מילחמה באינפלציה

ומארכי-הימים ביותר בארץ בתחום זה — את רביעיית מועדון-התיאטרון.

וכך החליטה הרביעייה, המופיעה מאז בהפסקות קלות ובשינויים קטנים בהרכבה, אך במתכונת שיסודותיה הוצבה בידי האחים ז'אק, לגמול לאבותיה הרוחניים. אחרי עבודת-הכנה מאומצת וחזרות רבות ואינטנסיביות הוקמה, לפני כחודש, תוכניתה של הרביעייה הישראלית המגישה את שירי האחים ז'אק בלבוש עיברי, ש"אותו תפרה עבורם ביד אמונה הפיומור גאית רפנה אילת."

בהרכב המבצע תוכנית זו, שתיקרא "פגישת מחדשת עם הפרר ז'אק", משתתפים הפעם רביעיית-המועדון הוותיקה **גידעין זינגר, יענקל'ה בן-סירא ו"שימיעון בר, כשמצטרף אליהם עזריאל אשרוב** תחת ראובן שפר שפרש.

הקלטת התוכנית הוקדמה שלא לפי לוח-הזמנים המקורי, מחמת יציאתו של גידעין זינגר לאוסטרליה, להשתתף בהצגה שם. את התוכנית, שתשודר בגל-הצלה בשבת הקרובה בשעה 11 בבוקר, ניהל מוסיקלית, **שימיעון שגיא**, וערכו **נריב דוויתין** ו**מוזי שפירא**, שגם הניחה אותה והמשמש, בתוקף תפקידו, כיועץ למפקד גל-הצלה לענייני תוכניות.

והי השלישית — בינתיים — בסדרת תוכניות-האיכות החדשות שיזמה התחנה הצבאית. במטרה "להילחם באינפלציה הקיימת כיום בתחום הפיומנאות הישראלי" — לית — בעיקר בכל הנוגע לתמלילים. **ידעין אלתרמן**, ובעקבותיה יבואו, כי נראה, תוכניות מן הפרטטור הישראלי והעולמי: משיריהם של **לאה גולדברג** ומשוררי-מחאה של שנות ה-60, כמו **ג'ון באז, ליאוניד כהן** ועוד.

במדינה

(המשך מעמוד 31)

אהרון, בטענה שאגודת הפועל חיפה לא התרשלה בעת מיקרה האסון. אך אהרון אבשלום לא ויתר. הוא החליט להמשיך במאבקו המישפטי.

כשלב שני פנה לבית-המישפטי-העליון. זה לא שינה את החלטת בית-המישפטי-המחוזי, אם כי עירעורו של אהרון לא נידחה כליל. לבית-המישפטי-העליון התייחס לצד האנושי בפרשה, והשופט מאיר שמרי המליץ: "הגנו רואים צורך להוסיף, כי הפועל חיפה תשוב ותשקול את האפשרות להושיט יד עור לשיקומו של המי ערער, לסדרו בעבודה כמידת יכולתו."

נפל על ההורים. אהרון אבשלום הוא כיום בן 31, ומתגורר בקריית-תיים. כשנפצע, היה בן 25. עד לפציעתו שימש כקצין רגלי בצבא. הכל הכירוהו כגבר שמרי רי ומוצק. אך המיקרה מסובך, שכן אהרון לא נפצע בתאונת-עבודה, או בדרך לעבודתו או ממנה.

אומר אהרון במרירות: "מהרגע שנל-קחתי לבית-החולים, איש מהאגודה לא התעניין בי יותר. אפילו לא ביקרו אצלי. הם ממש רוקו אותי לכלבים. לספורטאי בהפועל חיפה (מלבד כדורגלנים, המבור טחים בסכומים רבים) יש ביטוח שלא עומד על סכום גדול. או, ב-1971, רצו לתת לי עשרת-אלפים לירות כדי שאבטל את תביעתי. מה אפשר לעשות עם עשרת אלפים לירות? היום אני אדם אבוד, רתוק לכיסא-הגלגלים. מה אני מסוגל לעשות לבד? כימעט שום דבר."

"כששכבתי במרכז-השיקום, הורי גרו אז בקומה שנייה. מייד התעוררו מיספר בעיות. ראשית, היינו צריכים לעבור ל"דירת-קרקע. המישפחה גייסה כספים. זה שיש לי שישה אחים וחמש אחיות, לא אומר שאני חייב לחיות על חשבונם. חזרי אני צריך מטפל שיעמוד לרשותי. לבדי אני לא יכול לעשות שום דבר. כל גופי משותק. מלבד הראש והכתפיים. הידיים שלי בכלל לא עובדות. אפילו אסור לי לשבת יותר מדי על כיסא-הגלגלים."

"היום ברור לי דבר אחד: לא ייתכן שאמשיך להיות למעמסה על הורי, שחיים מקיצצת-זיוקנה של הביטוח הלאומי. אני צריך להתקיים בעצמי. כמה כבר אני יכול לחיות על חשבון ההורים?"

שביית-רעב. הוריו של אהרון אבשלום ואחיו הם, למעשה, הנושאים לפי החוק החדש של הביטוח הלאומי. מקבל אהרון סכום של 615 לירות לחודש. "אני לא יודע" כועס אהרון, "איך גוף ציבורי כמו הפועל חיפה יכול להתנער מאחריות לי מצבי. לא ייתכן שלא יילכו לקראתי! נכון שבחגיגה מישפטיית — הפסדתי, אבל הרי קיים גם הצד המוסרי-אנושי של כל העניין!"

"הבעיה היא, שאף אחד לא נלחץ לקיר. זו הסיבה שבהפועל חיפה אף אחד לא מנסה להיוו דברים ולעשות דבר-מה לי שיקומי. ההתנערות שלהם ממצבי היא הדבר הקל והנוח ביותר עבורם. לפני המישפטי בבית-המישפטי-המחוזי שוחח אחד מעורכי הדין של הפועל חיפה עם כתב ידיעות אחרונות, צבי טל, ואמר לו: "אנחנו נזכה במישפט, אבל הפועל חיפה צריכה לשקם את המתעמל."

מיקרה-הזה של אהרון אבשלום מטיל אור עגום על מצבם של אלפי ספורטאים אחרים, העלולים להיפגע במסיגרת אימור. ניהם, אומר אהרון: "מלבד הכדורגלנים והכדורסלנים, המבוטחים בסכומים רבים ליים, מצבם של ספורטאים אחרים מסוכן ביותר. אם, למשל, ג'ורדי ינחית על חברו מכה חזקה בצווארו, הוא עלול להניח אותו למצב דומה לשלי. מי ישלם לו עבור הנזק? מי ישקם אותו? מה אם הוא יקבל אותו יחס שקיבלתי אני מהפועל חיפה?"

לאהרון אבשלום נשבר מיחסה הבלתי-אנושי של הפועל חיפה, אותה קבוצה שחופיע בשורותיה, ואשר חלק מן ההר פעות שבהן השתתף במסיגרתה גבתה דמי-כניסה מהצופים. "עכשיו", הוא אומר, "אין לי כבר ברירה. אני עומד לפתוח בבית-התערב. הנכתי כבר את השלטים. אשבות ברובה שליד מוצעת-על-ידיהם. אם לא עושים רעש במדינה הזאת, אפשר לחיות — וגם למות — כמו כלב, ולאף אחד זה לא יזין."